

munen kom i Strid angaaende en Persons Skattepligt, maatte være en Sognecommune, saa har man meent, at det ikke vilde være naturligt at lade Spørgsmaalet gaae ind til Indenrigsministerens Afgjørelse, forinden Sagen havde været forelagt Amtsraadet, der jo netop, hvad disse Spørgsmaal angaaer, i Landcommunalloven er henstillet som Overinstants over Sogneraadet. Det vil erindres, at ifølge Landcommunalloven skal, naar der opstaaer Spørgsmaal mellem to Sognecommuner om en Persons Skattepligt, Sagen afgjøres af Amtsraadet, forsaavidt Sognecommunerne ligge i samme Amtsraadsreds. Det er da forekommet Udvalget, at det ikke vilde være rigtigt eller heldigt, om man, saasnart der opstod Strid mellem en By og et Sogn om en Persons Skattepligt, strax vilde lade Sagen gaae til Indenrigsministeren. Man har meent, det var naturligt først at give Amtsraadet Veilighed til at blive bekendt med Spørgsmaalet, idet der jo var Mulighed for, at det kunde komme til en Forstaaelse mellem Byraadet og Amtsraadet, saaledes at man kunde undgaae at tye til Indenrigsministerens Afgjørelse, og Udvalget har været af den Formening, at man ikke i disse Forhold skulde blande Ministeren ind, førend det maatte ansees for virkelig at være nødvendigt. Dette er den reelle Forskjel mellem de to Forslag under Nr. 44 og 45. Naar Ministeren under Nr. 46 har foreslaaet, at det andet Stykke i § 17 skulde udgaae, saa antager jeg, at det er begrundet derpaa, at han mener, at, selv om dette Stykke gaaer ud, følger det af sig selv, at de Skatte-spørgsmaal, hvorom det andet Stykke i § 17 handler, fremdeles som hidtil vilde være Gjenstand for retslig Afgjørelse, naar det af den Paagjældende forlanges. Forsaavidt kunde jo Udvalget ikke have noget Særdeles at indvende imod dette Ministerens Forslag under Nr. 46; men man har dog ikke anseet det for rigtigt at tiltræde det, fordi man mener, at, da denne Bestemmelse nu engang er kommen ind i Paragraphen, saa er der ikke tilstrækkelig Grund til at lade den gaae ud, idet den dog maa siges at tjene til at tydeliggjøre et Spørgsmaal, som maaskee ellers fra en eller anden Side kunde findes at være noget tvivlsomt. Ved al lade dette sidste Stykke

gaae ud, vilde man muligvis kunne fremkalde Tvivl hos En eller Anden, om denne Udelæggelse var begrundet i, at man ansaae Stykket for urigtigt, eller derpaa, at man ansaae Stykket for at være overflødig, fordi det, som det indeholdt, var Noget, der forstod sig af sig selv. Derimod forebygger man Tvivl ved udtrykkelig at sige, hvad der er Meningen. Naar man beholder dette Stykke, har imidlertid Udvalget foreslaaet en Redactionsforandring, hvorved jeg ikke videre skal opholde mig, da det er en Forandring, der allerede blev bebudet ved denne Sags 2den Behandling. — Til § 18 har Ministeren foreslaaet, at man skulde lade de Bestemmelser udgaae, der handle om Ræmneren, fordi der efter Ministerens Mening ikke er tilstrækkelig Grund til at slaae fast i Loven, at der skal være Ræmnere i alle Byer; det var i alt Fald Noget, der passende kunde henvises til Betsregten for de enkelte Byer. Udvalget tiltræder denne Ministerens Anskuelse og, som Følge deraf, det Forslag, der gaaer ud derpaa, nemlig Forslaget under Nr. 48. Forslaget under Nr. 49 er en Redactionsforandring, Forslaget under Nr. 50 staaer i Forbindelse med Hovedforslaget under Nr. 38. Forslaget under Nr. 51 er begrundet paa en lignende Betragtning som den, jeg nylig berørte, nemlig, at der ikke er tilstrækkelig Grund til i Loven at slaae en saadan Bestemmelse fast som den, der indeholdes om, at man skal have en samlet Skattekvitteringsbog. Det Samme gjælder om Forslaget under 52 til § 19; Meningen er, at ogsaa det, som deri indeholdes, passende kunde henvises til Betsregten. Forslaget under Nr. 56 er en Redactionsforandring, som er nødvendiggjort ved Betsregtens af et Redactionsændringsforslag ved Sagens 2den Behandling. Forslaget under Nr. 57 gaaer væsentligt kun ud paa en Redactionsforandring. Forslaget under Nr. 58 antager jeg væsentligt er foranlediget ved, at Ministeren ønskede, at der skulde vælges en Udtræksmaade, hvorefter det blev en Ting, som utvivlsomt var undergivet Byraadets frie Bestemmelse, om det vil give Lønninger uden Pensjonsberettigelse eller Lønninger med Pensjonsberettigelse. Det er de Ting's Medlemmer vilde erindre, at der ved 2den Behandling var nogen Meningsforskjel om, hvorvidt denne